

הלכות שקלים פרק ד

א. תרומת הלשכה, מה יעשה בה לוקחין ממנה תמידין שלכל יום, והמוספין, וכל קרבנות הצבור ונספיהם, והמלח שמולחין בו כל הקרבנות; וכן העצים, אם לא הביאו עצים ולא מצאו אלא בדמים; והקטרת ושכר עושיה, ולחם הפנים ושכר עושי לחם הפנים, והעמר, ושתי הלחם, ופרה אדמה, ושעיר המשתלח ולשון שלזהורית שקושרין בין קרניו: כל אלו, באין מתרומת הלשכה.

ב. אבל פר העלם דבר שלצבור, ושעירי עבודה זרה בתחלה גובין להן, ואינן באין מתרומת הלשכה. פרוכות שלהיכל תחת בנן עשויות, ואינן באין מתרומת הלשכה אלא מקדשי בֶּדֶק הבית; אבל פרוכות שלשערים, באין מתרומת הלשכה. המנורה וכלי שרת, מצותן שיבואו ממותר הנסכים, ובהלכות כלי המקדש והעובדים בו, יתבאר מה הוא מותר הנסכים; ואם לא היה להן מותר נסכים, יבואו מתרומת הלשכה. בגדי כהנה בין בגדי כוהן גדול, בין שאר בגדי כל הכוהנים שעובדין בהן במקדש הכל מתרומת הלשכה.

ג. כל הבהמות הנמצאות בירושלים, או חוצה לה בקרוב ממנה, הבאות עולות, כמו שיתבאר בפסולי המקדשין נספיהן באין מתרומת הלשכה; וכן גוי ששלח עולתו ממדינה אחרת, ולא שלח עמה דמי נסכים יביאו נספיה מתרומת הלשכה. גר שמת והניח זבחים אם יש לו נסכים, קרבין משלו; ואם לאו, באין מתרומת הלשכה. כוהן גדול שמת, ולא מנו אחר תחתיו מקריבין את החבתין מתרומת הלשכה.

ד. מבקרי מומים שפירושלים, ותלמידי חכמים המלמדים הלכות שחיטה לכוהנים, והמלמדים להם הלכות קמיצה, ונשים המגדלות בניהן לפרה אדמה כלן נוטלין שכרן מתרומת הלשכה; וכמה הוא שכרן, כמו שיפסקו להן בית דין.

ה. בשנת השמטה שהיא הפקר, שוכרין בית דין שומרין שישמרו מקצת הספחים שצמחו, כדי שיביאו מהן העמר ושתי הלחם, שאינן באין אלא מן החדש; ואלו השומרין, נוטלין שכרן מתרומת הלשכה.

ו. מי שהתנדב לשמר בחנם, אין שומעין לו גזרה משום בעלי זרוע, שמא יבואו ויטלו מהן; לפיכך תקנו להם חכמים שיטלו שכר מן הלשכה, כדי שיפרשו הכל מאותו המקום שאלו שומרים אותו.

ז. מגיהי ספרים שפירושלים, נוטלין שכרן מתרומת הלשכה; דינן שדינן את הגזלנין בירושלים, נוטלין שכרן מתרומת הלשכה. וכמה היו נוטלים, תשעים תשעים מנה בכל שנה; ואם לא הספיקו להן אף על פי שלא רצו מוסיפין להן כדי צרכן, הם ונשיהם ובניהם ובני ביתן.

ח. כבש היו בונין מהר הבית להר המשחה, שעליו מוציאין פרה אדמה, וכן היו עושין כבש, שמוציאין עליו שעיר המשתלח; ושניהם נעשין משירי הלשכה. וכן מזבח העולה, וההיכל, והעזרות באין משירי הלשכה. אמת המים שפירושלים, וחומת ירושלים, וכל מגדלותיה, וכל צרפי העיר באין משירי הלשכה.

וְגוֹי שֶׁהִתְנַדֵּב מַעוֹת לְדִבְרִים הָאֵלֹהִים, אוֹ שֶׁהִתְנַדֵּב לַעֲשׂוֹת עִמָּהֶם
בְּחִנָּם אֵין מְקַבְּלִין מִמֶּנּוּ, וְאֶפְלוּ גַר תּוֹשֵׁב: שֶׁנֶּאֱמַר "לֹא-לָכֶם
וְלָנוּ, לְבָנוֹת בֵּית יְיָ לְאַלְהֵינוּ" (עזרא ד, ג), וְנֶאֱמַר "וְלָכֶם, אֵין-חֵלֶק
וַעֲדָקָה וְזָכְרוֹן בִּירוּשָׁלַם" (נחמיה ב, כ).

ז. מוֹתֵר תְּרוּמַת הַלְשָׁכָה, וְכֵן מוֹתֵר שְׂרִי הַלְשָׁכָה לּוֹקְחִין
בּוֹ זָכָרִים, וַיִּקְרְבוּ כָּל עוֹלוֹת: שֶׁתִּנָּאִי בֵּית דִּין הוּא עַל כָּל
הַמוֹתְרוֹת, שֶׁיִּקְרְבוּ עוֹלֹת בְּהֶמָּה; אָבֵל לֹא עוֹלֹת הָעוֹף, שֶׁאֵין
בְּקִרְבָּנוֹת הַצִּבּוֹר עוֹף. וְאֵלּוּ הָעוֹלוֹת הַבָּאִין מִמוֹתֵר הַשָּׁקְלִים,
הֵם הַנִּקְרָאִים קִיץ לַמִּזְבֵּחַ.

י. שָׁקְלִים שֶׁלֹּא הִסְפִּיקוּ לָהֶן לְכָל קִרְבָּנוֹת הַצִּבּוֹר, מוֹצִיאִין אֶת
הָרְאוּי לָהֶם מִקֹּדְשֵׁי הַבַּיִת; אָבֵל אֵין בְּדֶק הַבַּיִת מוֹצִיא אֶת
הָרְאוּי לוֹ, מִקֹּדְשֵׁי הַמִּזְבֵּחַ.

יא. מְשִׁיגִיעַ רֹאשׁ חֹדֶשׁ נִסָּן, אֵין מְקַרִּיבִין קִרְבָּנוֹת הַצִּבּוֹר אֶלָּא
מִתְּרוּמָה חֲדָשָׁה; וְאִם לֹא בָּאָה הַחֲדָשָׁה, לּוֹקְחִין מִן הַיִּשְׁנָה.
לְפִיכָךְ אִם הִגִּיעַ רֹאשׁ חֹדֶשׁ נִסָּן, וַיֵּשׁ עִמָּהֶן בְּהֵמוֹת לַתְּמִידִים
מִתְּרוּמָה יִשְׁנָה פּוֹדִין אוֹתָן וַיּוֹצִאִין לַחֲלִין, אֶף עַל פִּי שֶׁהֵן
תְּמִימִין; וַיִּפְּלוּ דְמִיָּהֶן לַתְּרוּמָה יִשְׁנָה, שֶׁמְקִיִּצִין בָּהּ אֶת הַמִּזְבֵּחַ:
שֶׁתִּנָּאִי בֵּית דִּין הוּא, עַל כָּל הַבְּהֵמוֹת שֶׁלּוֹקְחִין לַתְּמִידִין, שֶׁאִם
לֹא יִהְיוּ צָרִיכִין לָהֶן, יֵצְאוּ לַחֲלִין.

יב. וְכֵן הָיוּ עוֹשִׂין בְּמוֹתֵר הַקְטָרֶת, מְשִׁיגִיעַ רֹאשׁ חֹדֶשׁ נִסָּן,
מַחֲלִילִין אוֹתוֹ עַל שֹׁכֵר הָאֲמֻנִין, וְחוֹזְרִין מַעוֹת הַשָּׁכָר לְקִיץ
הַמִּזְבֵּחַ; וְנוֹטְלִין הָאֲמֻנִין מוֹתֵר הַקְטָרֶת בְּשֹׁכְרָן, וְחוֹזְרִין
וְלּוֹקְחִין אֶת הַקְטָרֶת מֵהֶן מִתְּרוּמָה חֲדָשָׁה כְּדִי לְהַקְרִיבָהּ מִמַּעוֹת
תְּרוּמָה חֲדָשָׁה. וְאִם אֵין לָהֶן תְּרוּמָה חֲדָשָׁה, מְקַטְרִין אוֹתָהּ
מִתְּרוּמָה יִשְׁנָה.